

успѣхъ въ голѣмото научно предприятие, а тебе, приятелю, стискамъ сърдечно рѣка.

— Нека му е на добъръ часъ! Благодаря ти за искреното съчувствие и приятелскитѣ поздрави — каза професоръ Перовъ, и две неудържими сълзи се търколиха отъ навлажненитѣ му очи.

Колко по-красноречиви и по-топли отъ всѣкакви думи бѣха тѣзи сълзи на бащата, който въ достойния си синъ видѣ постигната върховната целъ на своя животъ!..

Завърналъ се въ кабината си, професоръ Перовъ отново се залови за своитѣ изчисления.

Но вниманието му бѣше раздвоено. Радостното вълнение, което го бѣ обзело, отклоняваше мислитѣ му отъ сухитѣ цифри и чертежи, които бледнѣха предъ очитѣ му. Спомни си той, какъ неговиятъ Игоръ, още гимназистъ, обикналъ като него метеорологията, му помагаше при подобни изчисления... какъ по-сетне въ университета всички професори се възхищаваха отъ него и му предричаха голѣмо бѣдеще. Игоръ блѣскаво завърши университета и още младъ, едвамъ на 28 години, бѣше вече професоръ.

Споменитѣ на бащата се нижеха единъ следъ другъ. Животътъ на сина му се преповтаряше въ тѣхъ. И при каква оскѣдица, и при какви лишения започна тоя животъ!.. И какъ бдѣше надъ него умната и всеотдайна майка. Тя не знаеше почивка, не знаеше сънъ. Болкитѣ на нейния Игоръ, неговитѣ скърби и радости бѣха и нейни. Тѣй отрастна той недѣлимъ отъ нея.

Следъ шестмесечна самотия всрѣдъ страхотитѣ на Ледовития океанъ, раздѣлата за пръвъ пѣтъ заби острието си въ сърдцето на професора-баща.

Голѣмо международно пристанище въ северенъ кѣтъ на европейския материкъ.

Високъ и широкъ вълноломъ, простиращъ се ки-